

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB26 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB26 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 41.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb26-txt-shoot-n25.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB26:25

#

Christendom – Jødedom

Abraham drager Kniven – saa faaer han Isaak igjen, det blev ikke Alvor, Alvorens Høieste var »Prøvelsen«, men saa bliver det igjen Nydelse af dette Liv.

Anderledes i det N. T. Det er ikke Sværdet der hænger i Hestehaar over Jfr. Marias Hoved, for at »prøve« om hun selv i det Øieblik vil bevare Troens Lydighed, nei, det kom virkelig til at gaae gennem hendes Hjerte, til at gjennebore hendes Hjerte – men saa fik hun en Anviisning paa Evigheden, det fik Abraham ikke. Apostelen bringes ikke til den Yderlighed, at det viser sig for ham, at han vil komme til at lide Alt, for nu at »prøve«, om han selv da vil bevare Troens Lydighed, nei, han kom virkelig til at lide Alt, til at hyle og græde medens Verden frydede sig, han blev virkelig korsfæstet – men fik saa en Anviisning paa Evigheden, det fik Abraham ikke.

Det gl. T^s »Prøvelse« er en Barnlighedens Kategorie, Gud prøver om den Troende vil, og naar han saa seer, at han vil, saa er Prøvelsen forbi det bliver ikke Alvor med virkelig at afdøe – men Evigheden udvises heller ikke. Anderledes i Xstdommen.

Saaledes er Christd. i een Forstand uendeligt strengere end Jødedommen, det bliver ganske bogstavelig Alvor med at slippe og opgive og miste det Jordiske og med idel Lidelse og med at afdøe. I en anden Forstand er Xstd. uendelig mildere, forsaavidt den udviser Evigheden. Men at være omdannet til ene at trøstes ved Evigheden er at være blevet Aand, men at blive Aand er af alle Lidelser den kvalfuldeste, endnu kvalfuldere end »Prøvelsen« i det gl. T., hvorved dog maa erindres, at hvor der intet Evigheds Haab er der er hvert Livets Aar saa kostbar, man har ikke saa mange Aar inden det Hele er forbi, at derfor ogsaa hvert Aar i Prøvelsen er saa uhyre piinligt, fremdeles, da man intet Evigt har ivente, er ogsaa Tabet af det Jordiske desto føleligere. At bære Tabet af det Jordiske ved Hjælp af det Evige, ja det er let nok – aber, her kommer det igjen, for at kunne hjælpes af det Evige maa man have baaret Tabet af det Jordiske, først i denne Smerte bliver det Evige til.

Xstd. forholder sig til det at være Mand, Jødedommen til det at være Barn. Vi bære os jo ogsaa saaledes ad med et Barn, vi give det ikke hele Barndommen til dets Raadighed og sige, naar saa de 7 eller 9 Aar ere forbi, saa skal det undersøges, hvorledes Du har benyttet dem. Nei, nei, hver Dag, hver Uge, hver Maaned kontrollere vi Barnet. Jødedommen udviser i Forholdet til Gud dette Barnligere. »Prøvelsen« staaer

paa i en Tid, saa er det forbi igjen men vel at mærke indenfor dette jordiske Liv. I Xstd. bestemmer Gud sig som »Aand«, han trækker sig, saa at sige, ganske tilbage, siger: her ligger et heelt Liv for Dig, Examen er først i Evigheden. Og Opgaven er at blive »Aand«, det er ikke en »Prøvelse« indenfor Timeligheden, nei, Du maa virkelig afdøe.

Det skuffer dette Præste-Vrøvl om, at man sagtens kan bære Tabet af det Jordiske, naar man har det Evige, Præsten (der naturligviis for sit Vedkommende ikke indlader sig paa Sligt, ellers kunde han heller ikke snakke saa bagvendt) mærker ikke, at saaledes gaaer det ikke til, thi for at faae Evighedens Trøst maa jeg just tabe, opgive det Jordiske. Jeg begynder ikke med at have Evighedens Trøst og skal nu til at tabe, opgive det Jordiske, nei, jeg begynder med at maatte opgive det Jordiske, i denne Lidelse er det at Evigheden bliver til for mig. Saasnart Evigheden trøster mig, har jeg opgivet det Jordiske.

Saaledes er Gud i een Forstand blevet meget strengere i Xstd. Eller er den Fader ikke blevet strengere, der, saa længe Barnet var en lille Dreng hver Aften overhørte ham i hans Lectie, nu da Drengen er blevet 15 Aar aldeles ikke indlader sig derpaa, men siger: ved Aarets Udgang kommer Dommen. Det kan et Øieblik skuffe Barnet, at det ligesom er blevet Faderens idelige Controlleren qvit, det kan skuffe som var det Formildelse; men see det er Strengthed. Saaledes med Jødedom og Xstd. I Jødedommen griber Gud ind i dette Liv, slaaer strax til o: s: v: Det er vi nu slupne for i Xstd, Gud har ligesom trukket sig tilbage, og lader os Mske spille op saa galt vi vil. Hvilken Formildelse. Ja, see Dig dog for, thi [det] er Strengthed, at han negter Dig den barnlige Controlleren, og først anviser Evigheden til Dommen. Da han, lepende sig efter Barnet, greb ind i Timeligheden, da kunde Du maaskee i en Hast komme tilbage fra den forkeerte Vei, hvis Du var paa den. Nu derimod er Du saa ganske overladt til Dig selv for hele Dit Liv – og saa kommer Dommen i Evigheden.

#